На основу овлашћења из чл. 94 Закон а о јавном информисању **Момчило Перишић** преко пуномоћника ,адвоката Новака Лукића, по пуномоћју које се прилаже , подноси главном и одговорном уреднику Дневног листа Политика, захтев за објављивање ОДГОВОРА сагласно правима и роковима предвиђеним чл. 94 и обавези објављивања у форми предвиђеној чл. 97 истог закона(у најави на насловној страни и са текстом на страницама које су биле по уређувачој политици на странама објављених текстова)

О Д Г О В О Р

У текстовима објављеним дана 25. 26. и 27. септембра 2026. године под заједничким насловом **БРИСАЊЕ ТРАГОВА АФЕРЕ ПЕРИШИЋ** у новинском издању у дневном листу Политика, а потписаном од стране аутора Г Петровића, изнето је, поред одређених тендециозних ставова и квалификација и низ неистинититх информација, а са циљем да се тим нетачним информацијама појача пласирана теза о Момчилу Перишићу као шпијуну који је радио против интереса свог народа и државе.

Не упупштајући се у полемисање о ставовима аутора , Момчило Перишић овим путем захтева да се читаоци вашег дневног листа пре свега упознању са чињеницама које су нетачно наведене и интерпретиране у тим текстовима, а да би сами могли да изведу закључак о тези која се у тим текстовима на више места потенцира.

На насловној страни текста објављеног дана 25.9.2026. године је стављена фотографија испод које је написан текст „Момчило Перишић и Џон Дејвид Нејбор приликом предаје новца“, Иста теза, о наводном примању новца , се на више места потенцира и у тексту објављеном 27.9.2026. године.

Момчило Перишић никад није био нити оптужен ,па му није ни суђено у поступку за шпијунажу , а да је примио било када било какав новац.Шпијунажа из користољубља је квалификовани облик тог кривичног дела, за које он није био гоњен . Покушај такве додатне инкриминације и дискредитације од стране тадашњег подносиоца кривичне пријаве није прихваћен ни од стране Војног тужилаштва које је иницирало поступак, нити било предмет суђења током кривичног поступка.

Да је аутор текста Г Петровић желео да упозна јавност са стварним чињеницама везаним за кривични поступак лако је могао проверити ту информацију. Овако је тендециозно и злонамерно читаоцима презентован податак о примању новца приликом сусрета Перишића и Неибора.Ова теза о наводном примању новца се већ више од двадесет година пласира од стране оних који желе што више и константно да компромитују углед Момчила Перишића.

Чињеница да се у сврху те компромитације користи фотографија која је изузета као незаконит доказ из списа на почетку суђења, а које је било све до жалбене расправе потупно затворено за јавност, само показује да и даље постоје и да су врло активне

интересне групе којима не одговара да се и данас сазна права истина о „афери Перишић“.Та фотографија је била само доступна у спису ВБА ,тужилаштва и суда који је то издвојио као незаконит доказ и само одатле је могла бити злоупотребљена.

Читаоци Политике имају право да знају да је од почетка суђења Момчило Перишић тражио и више пута током процеса инсистирао да суђење буде јавно, а да се томе изразито противило Министарство Одбране, Генералштаб и коначно претресно веће. Тек је на жалбеној расправи дозвољено присуство јавности у већем делу расправе, али новинаре многих листова, па и Полититке, није интересовало да прате ток те расправе.Ко се бојао да суђење буде отворено за јавност?Да ли они који у својим архивама чувају незаконите и забрањене доказе ?

Аутор у делу текста од 27.9.2026. године тврди да се о афери Перишић све зна из објављених докумената и пресуде. И онда описује те чињенице које је су наводно утврђене у пресуди, а које суд ипак није утврдио. Да је Г Петровић хтео могао је да присуствује јавном изрицању пресуде и да чује шта је суд утврдио . А суд је утврдио да је Перишић у мотелу Шарић у марту 2002. године предао један документ из октобра 2001. године.Суд је такође утврдио да ниједан документ нити информацију Перишић Нејбору није дао нити саопштио било када у сусретуна са Неибором , нити у возилу Владе Србије, нити у „нелегално узурпираном стану“.Перишић није порицао да се виђао са Неибором , али је порицао да му је било шта предао или саопштио.Да је хтео Г Петровић је могао да прочита интервју који је Момчило Перишић дао Вашем листу дана 15.10.2021.године где се лако може закључити за шта је он оглашен кривим . То Ваши читаоци данас могу прочитати на интернету https://www.politika.rs/scc/clanak/473034/dzon-nejbor-je-ulazio-u-sve-drzavne-institucije

Али по вашем аутору зашто би сад о томе требало да се информишу читаоци кад је у питању интервју „издајника државе и шпијуна „?

Суд је утврдио да је предат један документ и за то је Перишић добио казну од 4 године затовра и казну издржао . Посебно је тендециозно наведено да је постојала признаница која је потписана за пријем новца . То никад није било поменуто па самим тим ни било предмет суђења, али се већ деценијама понавља као мантра од „ оних који знају све о свему „.

У тексту објављеном 25.9.2026. године се наводи „*Кад је шпијунска група откривена, Перишића си веома брзо „склонили“ у Хашки трибунал , укинули надлежно војно правосуђе које је водило овај случај.....*и даље *„....Након неколико година, када су сматрали да за јавност више није битo, по њима названа „афера Перишић,“ Хаг ослобађа Перишића он се славодобитно враћа у Србију док медији и страни политички чиниоци у Србији праве од њега хероја који је победио Хаг и спасао образ државе“*

Оваквим наводима, не поткрепљеним никаквим чињеницама , пласира се став да је Перишић оптужен пред Трибуналом у Хагу да би се склонио од јавности у Србији и да се чека док престане интерес за поступак за шпијунажу и онда бива ослобођен у поступкуп пред Хашким трибуналом .

Заиста се подносилац захтева за одговор пита да ли уопште треба полемисати са оваквом тезом. Али ради потребе да читаоци листа Политике буду информисани одрђеним значајним подацима, битним и за њих-саме грађане државе Србије ,овим путем , а само на основу чињеница доступних јавности, па и Г Петровићу, истичемо следеће:

Момчило Перишић је оптужен од стране тужилаштва МКТЈ у Хагу након што је то исто тужилаштво било разочарано разговором са њим у вези потенцијалног сведочења против Слободана Молошевића , па га нису ни позвали за сведока у том поступку.Како су на то реаговали они који су тврдили да је он амерички шпијун?

Он је у Хагу оптужен за неке од најтежних злочина током ратова деведесетих , конкретно за Сребреницу , гранатирање Сарајева и Загреба, конкретно да је као начелник генералштаба Војске Југославије био директно надређен старешинама Војске Републек Српске(ВРС) и Српске Војске Крајине (СВК) за које се тврдило да су одговорни непосредно за те злочине.Да је његова одговорност утврђена у Хагу , Република Босна и Херцеговина би, а како је највљивала,тражила ревизију поступка против Србије пред Међународни судом правде ,у вези одговорности за повреду конвенције о Геноциду, а тиме и захтевати накнаду штете, коју би ако би суд утврдио, плаћале генерације грађана Србије.

Кад је оптужен ,Перишићу је од стране тужилаштва у Хагу предложен споразум о признању кривице и казна од 7 до 10 година затвора. Он је то одбио. Затим је првостепено у Хагу осуђен на 27 година затвора, а тужилац је тражио казну доживотног затвора.Да ли је за ту вест знао или је тад објавио Г Петровић ? И како су на то реаговали они који су тврдили да је он амерички шпију?

И како су реаговали кад је он ослобођен и кад су представници БИХ изјавили да више немају адута да траже ревизију поступка пред Међународним судом правде?

Он је у затвору у Хагу провео скоро пет година, ослобођен у потпуности ,без права да тражи накнаду штете за неоснован боравак у притвору.

Свака замља којој је стало до међународног угледа би поздравила ослобађање одговорности свог високог официра који је пред тим судом бранио углед војске и државе.

Да ли је аутору текста познато да је у жалбеној пресуди против Перишића у Хагу утврђено да је ВРС изводила легитимне војне операције? Он се у том процесу борио не само за себе већ и за углед државе Србије , њене војске, не пребацујући своју одговорност на било кога другог. Јел тако поступају шпијуни и издајници свог народа како га описује Г Петровић?

Аутор такође у тексту од 26.9.2026. год. наводи да су докумнети које је у књизи објавио Влајковић постали јавни и уведени „ *као изворни материјал у процесе који су вођени против припадника државног и војног врха* „ у Хагу.

И ово је тенденциозно приказивања наводног антидржавног поступања „Перишићеве групе.“, Припадници државног и војног врха Србије су осуђени по пресудама у Хагу

између осталог на основу доказа из документације која је достављена тужилаштву Хашког трибунала и од стране власти Милошевића, пре октобарских промена, и од стране владе на чијем чели је био Војислав Коштуница и од стране припадника војске на чијем челу је био генерал Павковић и владе у време Бориса Тадића.

Аутор цитира саопштење после сусрета Перишића са студентима у току опозиционих и студентских протеста 1997 . године ,али не наводи да је повод тог протеста било питање студената да ли постоји потреба да страхују да ће војска бити употребљена против њиховог протеста .И поводом тога им је Перишић потврдио уставну и законску улогу војске која искључује њену употребу у унутрашњим политичким сукобима.

И коначно, на више места у текстовима се наводи да сада „ *лажним сведоцима*“ и „*фалсификованим докумнетима* „ се жели направити „брисање афере Перишић“.

Одбрана Момчила Перишића и Владана Влајковића је након окончавања поступка дошла до информација којим се борила да докаже да је сам поступак хапшења и прибављања доказа у мотелу Шарић био незаконит и да постоје докази који указују на могућност да је документ за који је оглашен одговорним подментнут.Приложене су изјаве лица, припадика војне полиције који су лично учествовали не само у лишењу слободе ,већ и другим фазама предкривичног поступка и приложено графолошко вештаче због сумње да је основна криминалиситчко-технипка документација фалсификована.

У току поступка преиспитивања тих понуђених доказа нигде суд није утврдило да су у питању „*лажна сведочења и фалсификовани документи*“, како се то у текстовима Г Петровића наводи.Али за тезу која се жели пласирати у његовим тесктовима је било важније да се направи квалификација тих предложених доказа него да се бар уопштено наведе шта се тим изјавама тврди. Да ли би уредништву дневног листа Политика, а ради потпуног информицасања њихових читаоца , можда било професионално исправно да се чује шта су та лица која су учествовала у хапшењу и покретању поступка против Момчила Перишића изјавили поводом тога? И то изјавили под пуном материјалном и кривчном одговорношћу?

И како би било да се све инфомације дају читаоцима и њима препусти да сами процене да ли неко лаже или говори истину, а не да ту „своју „ истину намећу на основу нетачних и непотпуних података.

Београд

29.9.2026.год

Момчило Перишић

преко пуномоћника адвоката Новака Лукића